

Prvá kapitola

Laura Fosterová si sadla za písací stôl vo svojej izbe a povzdychla si. Slnko, pomaly zapadajúce za pohorie Blue Ridge Mountains, miestami sfarbovalo oblohu doružova a dozlatista. V ohrade za domom zdvihol jej poník Súmrak hlavu a zahľadel sa hore. Veľmi si priała byť s ním, ale musela pracovať na projekte o miestnom pohorí. Keď im ho ich učiteľ, pán Noland, zadával na domácu úlohu, znelo to zaujímavo. Veľmi ju

potešilo, že mohli pracovať v skupinkách s kamarátmi. No teraz, keď musela kresliť mapu so všetkými tými horami, prameňmi a dolinami, ju na projekt už prešla chuť.

Dlhé plavé vlasy si prehodila cez plece a uvažovala, ako sa asi darí jej kamarátkam Mel a Jessica. Jessica mala kresliť zvieratá okolitých hôr a Mel zasa písať o stromoch a rastlinách, ktoré tam rástli. Laura hrýzla konček ceruzky a dívala sa na prázdny papier pred sebou. Rozhodne dostala tú najhoršiu časť projektu!

Dokonca nemohla poprosiť o pomoc ani ocka s mamou. On bol na farmárskom stretnutí a ona za počítačom v pracovni. Nemala teda možnosť využiť ani počítač. Poobzerala sa po poličkách, no nenašla v nich žiadnu vhodnú knihu.

Napokon si kreslenie projektu rozmyslela. Mapa môže počkať. Večer bol príliš pekný na to, aby ho strávila vnútri. Vstala od stolíka, schmatla bundu a vybehla z izby.

Keď prechádzala okolo izby svojho mladšieho brata Maxa, počula, ako mu hrá hudba.

Prešla až na druhý koniec chodby a nakukla do pracovne. „Idem len pozrieť Súmraka, mami,“ oznámila.

Pani Fosterová rýchlo ťukala do klávesnice, sústredená na monitor. Práve sa pustila do písania nového príbehu pre deti. „Dobre, zlatko,“ odvetila, no pohľad nespustila z obrazovky. „Ale nebuď vonku veľmi dlho.“

„Nebudem,“ slúbila Laura. S pocitom úľavy zbehla dole po schodoch a vyšla zadnými dverami.

Len čo ju Súmraak uvidel kráčať dole cestičkou, zaerdžal a rozbehol sa k nej.

Laurinu tvár rozžiaril veselý úsmev, tak ako vždy, keď ho zbadala. „Ahoj, kamoš,“ pozdravila ho.

Súmrak dupol kopytom. So strapatou hrivou a zafúľanou srstou vyzeral rovnako ako hociktorý iný sivý poník. Lenže on *nebol* obyčajný sivý poník. Dievčina zovrela v dlani vlas z jeho hrivy, ktorý nosila vždy vo vrecku. Telom jej prebehol známy pocit nadšenia. Obzrela sa naokolo. Nikto tam *nebol*. Vzduch bol čistý.

Zvierajúc vlas z poníkovej hrivy, začala odriekavať už dobre známe slová:

*Hviezda súmraku tajomná,
na nebi taká vzdialená,
nech tvoje svetlo dnes vzplanie
a splní tajné želanie:
nech opustený poník stratí sa
a na jednorožca zmení sa!*

Len čo vyslovila posledné slovo, záblesk fialového svetla ju prinútil zavrieť oči. Keď ich znovu otvorila, stál pred ňou Súmрак – no nie ako sivý poník, ale ako snehobiely jednorožec.

„Fungovalo to!“ zvolala Laura nadšene. Odkedy odhalila jeho tajné schopnosti, použila toto zaklínadlo už mnohokrát. Stále sa však nemohla zbaviť dojmu, že jedného dňa jednoducho prestane účinkovať.

„A čo si čakala?“ spýtal sa Súmрак. Pohodil hlavou a jeho perleťovobiely roh odrazil posledné lúče zapadajúceho slnka. Strieborná hriva a chvost mu doslova žiarili. Vdýchol jej do dlaní. „Myslel som si, že dnes večer neprídeš. Chcela si predsa pracovať na tej domácej úlohe.“ Ústa sa mu ani nepohli, ale Laura ho vo svojej hlave počula úplne jasne.

„Ešte stále ju nemám dokončenú,“ postážovala sa. „Mám nakresliť mapu týchto hôr, ale je to príliš náročné.“ Vzdychna si. „Neviem, čo mám robiť. Povedala som Mel a Jessice, že to budem mať dozajtra hotové.“

„Ale veď je to jednoduché,“ utešoval ju Súrarak. „Ja s tebou ponad tie hory preletím a ty ich zatiaľ nakreslíš.“

Vypleštila naňho oči. „Naozaj?“

„No jasné,“ odvetil a pohodil hrivou.

Dievčatko sa zaškerilo. „Ach, Súrarak, si skvelý! Tak teda poďme!“

O päť minút neskôr už uháňali oblohou. Hoci Laure silný vietor odfukoval dlhé vlasy z tváre, zima jej nebolo. Cítila teplo zo Súrarakovho chrbta, okolo nej viala jeho hriva. Keď sa

vzniesli ponad hory, nahlas sa rozosmiala. Lie-
tanie so Súmrakom bol ten najlepší pocit na
svete!

Vytiahla z vrecka pero a papier a začala kresliť
všetko, čo videla. Vietor jej vytrhával papier
z rúk a musela ho pevne držať, aby neuletel. Bola
rada, že Súmrakove špeciálne magické schopnos-
ti ju chránia pred pádom.

„Dobre, už mám nakreslené rieky a údolia,“
oznámila a ďalej žmúрила do šera. „Môžeme ísť
trochu nižšie, aby som videla aj na stromy?“

„Mám lepší nápad,“ povedal jednorožec. „Čo
keby som šiel tak nízko, aby si si z nich mohla
nabierať lístie?“

„Super!“ vyhrkla Laura natešene. „Potom by
som ho mohla nalepiť na plagát, hneď vedľa Me-
liných kresieb.“

Súmrak sa zniesol dole a pristál na mäkkej lesnej pôde. Dievčina nazbierala listy a ihličie z rôznych známych druhov stromov a kríkov – z borovice, topola, divokej čerešne, drieňa –, ale aj z iných, ktoré nepoznala.

„Toto je úžasné!“ potešila sa a vysadla jednorožcovi späť na chrbát. „Náš projekt bude najlepší.“

Keď Súmrak vyrazil vpred, uzrela v tieni stromov dva jelene s bielymi chvostami, ktoré ho ohromene pozorovali. Laura sa pri pohľade na ich prekvapené tváre uškrnula.

„Kam teraz?“ spýtal sa Súmrak a odrazil sa zadnými nohami do výšky. Začínalo sa stmievať.

„Radšej by sme už mali ísť domov,“ vzdychla neochotne. Jazdenie so Súmrakom v podobe jednorožca malo jednu nevýhodu – bezpečné bolo

★ *Můj tajný jednorožec* ★

naozaj iba v noci, keď ich nikto nevidel. Preto ich jazdy nemohli trvať príliš dlho. Stará pani Fontanová, ktorá Lauru zasvätila do tajomstva jednorožcov, ju upozornila, že nesmie dopustiť, aby sa o Súmerakovi niekto dozvedel. Mohlo by to byť pre neho nebezpečné.

„Tak teda poďme,“ zvolal Súmerak a preskočil vrcholec stromu. „Drž sa!“

Po návrate na Grangerovu farmu jednorožec bezpečne pristál vo svojom výbehu.

„Ďakujem!“ poďakovala mu Laura a objala ho.

„Rado sa stalo,“ odvetil a pritúlil sa k nej.

„Bola to zábava.“

Dievčina vyslovila ukrývacie zaklínadlo. V záblesku fialového svetla sa Súmerak opäť zmenil na poníka. „Dobrá noc, kamoš,“ pošepala mu

a potľapkala ho po krku. Potom sa otočila bežala domov.

Ocko sa našťastie ešte nevrátil a mama stále pracovala. Laura teda precupitala na poschodie a rýchlo sa prezliekla do pyžama. Hodiny v jej izbe už ukazovali deväť hodín, ale ona sa vôbec necítila ospalo. To bola jedna z vecí, ktoré si všimla, keď začala lietať so Súmrakom – po návrate nikdy nebola unavená. *Možno je to jedna z jeho magických schopností*, pomyslela si. Z vrec-ka vytiahla náčrtok mapy a začala ho kopírovať na väčší kus papiera.

Popri kreslení premýšľala nad slovami pani Fontanovej. Povedala, že každý jednorožec musí sám objaviť svoje schopnosti. Laura so Súmrakom už prišli na to, že jeho roh dokáže dodať odvahu každému, kto sa ho dotkne. Predstava,

že má ďalšie, zatiaľ neobjavené schopnosti, bola pre dievčinu skutočne fascinujúca.

Zaujímalo by ma, čo ešte Súmрак dokáže, pomyslela si Laura, keď dokončovala posledné kresby hôr na mape. Vzápätí počula mamu otvárať dvere na pracovni. Pustila ceruzku, zhasla svetlo a vkĺzla do postele.

